

Sygn. akt III KK 105/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **A. R.**

oskarżonego z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 29 października 2015 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Okręgowego w Słupsku

od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 10 grudnia 2013 r., sygn. akt VI Ka

617/13, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Lęborku z dnia 26

kwietnia 2013 r., sygn. akt II K 158/12,

na podstawie art. 22 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

zawiesić postępowanie do czasu rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy zagadnienia prawnego przedstawionego przez Prokuratora Generalnego w sprawie I KZP 10/15.

UZASADNIENIE

Z uwagi na rodzaj czynu objętego przedmiotowym postępowaniem (art. 107 § 1 k.k.s.) oraz treść zarzutów sformułowanych we wniesionej w tej sprawie kasacji, zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego co do tej kasacji będzie mało stanowisko powiększonego składu Sądu Najwyższego związane z przedstawionym przez Prokuratora Generalnego, na podstawie art. 60 § 2 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (t.j.: Dz. U. 2013, poz. 499 ze zm.), zagadnieniem prawnym: *„Czy przepisy art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych – dalej „ustawy o grach hazardowych” (Dz. U. z 2015 poz. 612) w zakresie gier na automatach, ograniczające możliwość ich*

prowadzenia jedynie na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna, są przepisami technicznymi w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. WE L 204 z 21.07.1998 r., ze zm.), a jeżeli tak to, czy wobec faktu nienotyfikowania tych przepisów Komisji Europejskiej, sądy karne w sprawach o przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 k.k.s. uprawnione są, w oparciu o art. 91 ust. 3 Konstytucji, do odmowy ich stosowania jako niezgodnych z prawem unijnym?”.

Rozpoznając to zagadnienie skład powiększony Sądu Najwyższego postanowieniem z dnia 14 października 2015 r., I KZP 10/15, zawiesił postępowanie do czasu wydania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeczenia w sprawie C-303/15 uznając, że odpowiedź na pytanie prejudycjalne przedstawione przez Sąd Okręgowy w Łodzi w postanowieniu z dnia 24 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV Kz 142/15: „Czy przepis art. 8 ustęp 1 Dyrektywy nr 98/34/WE z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. U. UE L 98.204.37 ze zm.) może być interpretowany w ten sposób, że brak notyfikacji przepisów uznanych za mające charakter techniczny dopuszcza możliwość zróżnicowania skutków, tj. dla przepisów dotyczących swobód nie podlegających ograniczeniom przewidzianym w art. 36 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej [...] brak notyfikacji skutkować powinien tym, że nie mogą być one stosowane w konkretnej sprawie będącej przedmiotem rozstrzygnięcia, zaś dla przepisów odnoszących się do swobód podlegających ograniczeniom z art. 36 Traktatu dopuszczalna jest ich ocena przez sąd krajowy, będący jednocześnie sądem unijnym, czy mimo nie notyfikacji są one zgodne z wymogami art. 36 Traktatu i nie podlegają sankcji braku możliwości ich stosowania”, będzie kluczową dla rozstrzygnięcia zidentyfikowanych rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego i może przesądzać o dopuszczalności pociągnięcia do odpowiedzialności karnej skarbowej za czyn zabroniony stypizowany w art. 107 § 1 k.k.s., który zawiera odesłanie do nienotyfikowanych przepisów technicznych ustawy o grach hazardowych.

W tym stanie rzeczy oczywiste jest, że długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca prowadzenie postępowania (art. 22 § 1 k.p.k.), będąca podstawą wydania postanowienia o zawieszeniu postępowania przez skład powiększony Sądu Najwyższego, stanowi również okoliczność uniemożliwiającą prowadzenie postępowania w zawisłych w Sądzie Najwyższym sprawach kasacyjnych, z powodów tożsamyh do wskazanych w uzasadnieniu postanowienia z dnia 14 października 2015 r., I KZP 10/15.

Z tych względów postanowiono jak na wstępie.

Na postanowienie niniejsze zażalenie nie przysługuje (art. 426 § 1 k.p.k.).